

10

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„A tak buďte pevní, nedejte se zviklat,
budte stále horlivější v díle Páně, vždyť víte,
že vaše práce není v Pánu marná.“*

1 Kor 15, 58

Úvodní slovo

S nadcházejícími prázdninami se blíží čas vysvědčení. Pro někoho žádný problém, jinému je tento den „dies irae, dies illa“ – den hněvu a hrůzy. Nás všechny čeká taky jedno takové vysvědčení – ve chvíli patření na Boží tvář. Co na něm asi bude?

Někteří se snaží maskovat svá selhání „děláním ramen“. Ovšem nedostatečná je pořád nedostatečná. Není se čím pyšnit, lépe je přijmout výzvu, podívat se pravdě do očí a něco dokázat.

A dětem a studentům si dovoluji ke dni vysvědčení nabídnout malou útěchu: Bude-li vás ten nešťastný papír příliš tížit v tašce, dejte si předsevzetí v duchu výše napsaného. A svým rodičům připomeňte, bude-li nejhůř, slovo Pána Ježíše: „Milosrdenství chci, a ne obět!“

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

- V sakristii je možno zakoupit si informační letáček s přehledem bohoslužeb v brněnských kostelích a s kontaktními údaji na jednotlivé farnosti. Cena tohoto letáčku je 15 Kč.
- V sakristii jsou rovněž k vyzvednutí CD s fotografiemi od 1. svatého přijímání a také ze slavnosti biřmování.
- Ještě jednou zveme na **hlavní diecézní pout' Ke kořenům diecéze** v sobotu 30. června 2007. Program je celodenní (viz vývěska v kostele), pontifikální mše svatá s otcem biskupem Vojtěchem v katedrále začíná v 10.30 hodin.

DĚTI V KOSTELE

*aneb co řekl a co neřekl pan farář
minulou neděli*

Už nějaký čas visí ve vzduchu a především v řečech mezi farníky ožehavé téma – účast malých dětí při bohoslužbách v našem kostele a problém hlučnosti, který je s tím zákonitě spojen. Opakovaně jsme my, kněží, žádáni, abychom „s tím něco udělali“, a na posledním setkání farní rady byla tato otázka spontánně zařazena na program „shora i zdola“. Protože si nestýskají jen lidé starší, kteří už jsou

na hluk citlivější, ale i rodiče, kteří sami chodí s dětmi do kostela, pokusím se dnes k tomuto tématu říct pár slov – a prosím, abyste je vyslechli, přestože děti nemám a tedy „nemůžu vědět, co to obnáší“, a abyste je přijali vlídně.

1 My všichni musíme být nesmírně rádi, že tu rodiče s dětmi jsou! Děti jsou děti se vším, co k tomu patří, a jak říkává jeden starý pan farář: „Míra zlobení je přímo úměrná inteligenci!“ V dětech je budoucnost naší farnosti a pro tuto budoucnost jistě budeme ochotni leccos obětovat. A pokud se týká klidu – absolutní ticho nastane až v hrobě, což jistě nemá být podoba našeho kostela. Moje první prosba je tedy určena nám všem, kteří do kostela chodíme bez dětí: Pokud nás děti ruší, zkusme hledat nejdřív nějaké řešení sami pro sebe. Sedněme si blíž k oltáři, víc k reproduktorům, abychom lépe slyšeli. Zkusme třeba zvážít, jestli raději nejít na mši jindy, když tam tolik dětí nebude, třeba v neděli ráno či večer nebo v sobotu na mši s nedělní platností. Texty bohoslužby slova vycházejí na každou neděli v Katolickém týdeníku, lze si koupit misálek, kde jsou k dispozici čtení i modlitby na celý rok, abychom je třeba mohli sledovat při mši na papíře. A nahrávku kázání z nedělní deváté mše, pokud to nevíte, lze v našem kostele získat ve zvukové podobě v archivu na internetových stránkách farnosti (www.svtomas.net). Je mi jasné, že vám starším tato informace moc neříká, ale třeba máte ve svém okolí někoho, kdo to

s internetem umí a rád vám pomůže. Ještě jednou tedy každého prosím o velkou míru pochopení a také ochotu sám nějak jít vstříc vyřešení tohoto problému.

2] Moje druhá prosba je určena všem rodičům s malými dětmi. Jak s dětmi v kostele zacházet? Tak předně – povinnost účasti na nedělní mši svaté striktně vzato mají děti až od sedmi let. Tím neříkám, že mladší tu nemají co dělat! Ale je dobré vědět, že máme legitimní svobodu volby zejména v určitém věku, kdy dítě už neleží v kočárku, ale taky ještě moc nerozlišuje prostředí a začíná být „živé“.

Co je ale hlavní: děti se musejí k účasti na mši vychovávat. První kroky nechtě absolvují na dětských bohoslužbách (u nás bývají ve školním roce ve středu v 17.30). Tam jde dítěti vstříc mnoho faktorů – mše je kratší, méně slov a více akce, jsou tam písničky, spousta dalších částí, na kterých mají děti svůj podíl. A hlavně – dítě je tam mezi mnoha dalšími dětmi přímo hlavním „objektem“ děje, což znamená, že jednotlivce usměřňuje proud toho, co děláme společně, může se snáz přidávat a postupně „nasáknout“ ovzduší a pravidla bohoslužby.

Když je čas, aby dítě začalo chodit na mši s dospělými, je třeba mu od začátku trpělivě a nápaditě pomáhat. Teď si dovolím říct něco trošku provokujícího: Dítě má jít do kostela na mši, ne si jen pohrát zase trošku s jinými hračkami a mezi jinými kamarády. Víím, že v určité

chvíli je třeba dítě utiшит a zabavit hračkou, ale není úplně nejšťastnější, když je z toho automatické schéma – vcházíme do kostela, tady máš hračky, při odchodu odevzdat. Dítě je třeba zapojovat víc a víc do děje úměrně jeho možnostem. Takže: Už po cestě si vykládáme, za co jdeme prosit, za co děkovat, na co jsme zvědaví. Povzbuzujeme se, kdo si co zapamatuje a po mši připomene druhým. V kostele pak hledáme s maminkou písničku ve zpěvníku, sledujeme v obrázkovém misálku, jestli pan farář nebo ministranti něco nevynechali, posloucháme slovíčko dětem, potichu si připomeneme, co přidáváme k darům přinášeným k oltáři, dáváme do košíčku, jdeme si pro křížek, po mši pro bonbon – ale pořád je třeba mít nějaký „háček“ (= co teď bude?), na který se chytá pozornost dítěte.

A ještě jedna zkušenost: Místo dětí při mši je zde vpředu před otlářem! Klidně ty menší u maminky na klíně, ale dítě musí mít vizuální kontakt s dějem – i kdyby ještě ne na celou mši. Pokud pak cítíte, že je dítě už za hranicí svých možností, klidně poodejděte podle potřeby, nebojte se, že se na vás někdo podívá. Rodiče, kteří se dětem věnují, mají obdiv ostatních právě proto, že je někdy velmi vidět, jak se u toho zapotí. Problém s dítětem začíná nejčastěji tenkrát, když si ho rodiče nevšímají, to nemůže skončit jinak než zlobením.

3] A tím se dostáváme k poslednímu bodu – a sice co dělat, když vypukne při mši s dítětem krize? Zkusím to říct co

nejstručněji: Jsou různé části mše svaté, některé jsou pořád stejné a určitě se nestane nic hrozného, když vinou občasného zazlobení dítěte ostatním nějaké slůvko uteče – známe to stejně všichni nazpaměť, takže to snad dokážeme projednou překonat. Jiné to ovšem je, když dítě ruší opravdu citelně, dlouhodobě, a ve chvíli, kdy je nutno slyšet. To se týká především bohoslužby slova, tedy čtení z Písma a kázání. Tam mají pravdu ti, kteří prosí: My potřebujeme v kostele slyšet.

Prosím tedy tentokrát zase rodiče o nezbytnou ohleduplnost! Dítě nemusí dostat na hraní plechové autíčko, ale třeba plyšáčka, který při dopadu na zem nebouchá, náš malý nemusí běhat odpředu dozadu s radostným výskáním, jak se mu daří mamince unikat, a chápu, že dunění okopávané lavice či dopad kancionálu na dlažbu zní dětem jako rajská hudba, nicméně co my ostatní?

Pro tyto chvíle nouze máme vpředu v sakristii místo, kde je možno rodičům dosledovat mši a zároveň hlučnost dítěte bez zbytečných nervů přežít. Nebojte se tam v nutném případě odejít kolem kostela zvenčí nebo i projít přes kostel dopředu – ty pohledy, které vás budou sledovat, budou vděčné! Pro úplnost ještě dodám, že sakristie je myšlena jako skutečně nouzové řešení (kdo tam totiž občas jste, umíte si představit pojem očistec). Takže hned jak to situace umožní, se děti zase mají vracet mezi nás ostatní.

„Nechte maličké ke mně přijít!“ – říká Ježíš velmi vážně. A my všichni jistě toužíme, aby se děti v tomto kostele co nejintenzivněji s Pánem Ježíšem setkávaly. A apoštol Pavel zase radí: „Láska činí člověka vynalézavým!“ Věřím tomu, že ve světle těchto dvou povzbuzení všichni pochopíme, co od nás v určitou chvíli žádá křesťanská láska i zodpovědnost!

P. Vrbacký

Adorační den farnosti

15. července 2007

Adorační den naší farnosti letos vychází na neděli 15. července. Výstav Nejsvětější svátosti tedy nebude jako obvykle celodenní, nýbrž začne po skončení poslední dopolední mše svaté (cca ve 12 hodin) a bude uzavřen společnou adorací se svátostným požehnáním v 16.00 hodin.

I když adorační den tentokrát spadá do víkendu, přesto vás všechny zveme, abyste si našli čas alespoň na chvíli modlitby a adorace před Nejsvětější svátostí. Jistě je mnoho, zač máme děkovat a nepochybně i prosit. Nedělní odpoledne je doba, kdy bychom se neměli vymlouvat, že nemáme čas – buďme alespoň jednou k Bohu velkorysí!

P. Vrbacký

Vernisáž výtvarných děl dětí na téma Misie

dne 10. června 2007

Více fotek najdete na adrese <http://www.svtomas.net/foto/>

Z farní charity

Děkujeme všem dárcům, kteří nám směrují peníze do naší charitní pokladničky. V těchto dnech jsme tak mohli zaslat 3 000 Kč na léky pro malomocné a 5 000 Kč Sdružení pěstounských rodin pro Dům na půli cesty. Již v dubnu jsme předali Oblastní charitě Brno peněžní příspěvky pro Chráněné bydlení – 3 000 Kč, pro Domov sv. Markéty – 3 000 Kč a pro Denní centrum pro bezdomovce – 4 000 Kč. Bůh vám odplat' vaši štědrost.

Protože toto číslo Tomáška dostanete těsně před prázdninami, tak vám přejeme, abyste o prázdninách či o dovolené pokřáli na duchu i na těle a Pán ať vás doprovází a chrání na všech vašich cestách.

Dobrovolníci farní charity

Fryšava

výlet ministrantů

V pátek 15. 6. v 14:57 jsme opouštěli brněnské hlavní nádraží a směřovali směrem Žďár nad Sázavou. Jeli jsme dvě hodiny a ve vagonu bylo hodně velké vedro a byla tam okýnka, která se vyklápějí, byla to prostě hrůza. Nakonec jsme to přece jenom vydrželi, ale ještě chvíli a už by z nás nic nezbylo. Potom jsme šli na autobusové nádraží, které bylo hned vedle vlaku. Jeli jsme autobusem do Nového

Města na Moravě a tam jsme přestoupili na další autobus, který už směřoval naštěstí až do Fryšavy, a tak jsme po dlouhé jízdě nakonec už dojeli. Jakmile jsme přijeli, tak jsme šli na faru a tam si vybalili věci. Když byli věci vybaleny, tak jsme dostali papír a tužku a šli objevovat své okolí. Jak bylo doobjevováno, tak jsme šli připravovat dřevo na oheň. Po nachystání byla mše svatá a pak byl oheň, pekli jsme špekáčky a byli na hraní perfektní hry. Už bylo šero a naši instruktoři nám mezi hraním a zpíváním připravili skvělou houpáčku. Nakonec večer vyvrcholil tradiční stezkou odvahy. Pak šli všichni spát.

Druhý den jsme si mohli vybrat, jestli chceme jít na mši nebo ne. Já osobně jsem zůstal ve spacáku. Jak se vrátila ta jiná skupinka, tak šli všichni na snídani. Po snídani jsme šli pracovat, viz štípání dřeva. Jak byla práce hotova, tak šli všichni na skály: Čtyři palice. Musím podotknout, že ta cesta byla úmorná. Nakonec tam všichni šťastně dorazili a začali jsme ložit po skalách a jezdit na kladce, všichni jsme to šťastně přežili a všichni šli k rybníku na koupání a ježdění na loďce. Nakonec se všichni šťastně vrátili na faru.

Příští den ráno jsme si sbalili věci a vrátili faru do původního stavu. Šli jsme na mši a po mši jsme odjeli do Žďáru autobusem na prohlídku památek a konec dne završil odjezd vlakem zpátky do Brna.

Jiří Malík

Rozhovor

s Janou Smékalovou

Slavnostní nedělní bohoslužbu na svátek Nejsvětější Trojice, přenášenou Českým rozhlasem, obohatil svým krásným zpěvem sbor CANTATE, jehož členkou je studentka střední pedagogické školy Jana Smékalová. Je obdařena mnoha dary – nádherně zpívá, hraje na klavír, tvoří obdivuhodnou keramiku a s chutí se pustí do jakékoli tvůrčí činnosti či sportu. Lyžuje, plave, navzdory tomu, že od narození nevidí. Proto zde dnes chceme poodhalit kousek jejího světa.

Jani, jak vypadá tvůj svět, vnímaný trošku jiným způsobem, než je většina lidí zvyklá? Cítíš se v něm bezpečně a dobře?

Narodila jsem se ve dvacátém devátém týdnu těhotenství, protože mamince klesala placenta, vážila jsem pouhé jedno kilo a dvě stě gramů, což bylo dost málo, takže mě doktoři položili do inkubátoru a tam mi nechtěně větším množstvím kyslíku spálili sítnici. Ted' mám sice jen malé zbytečky zraku (světlocit), ale jsem šťastná, že můžu žít život stejně naplno, jako každý z vás! Můj svět je asi nejvíce tvořen krásnými lidmi, jejich hlasy a společnými prožitky, radostí z toho všeho, co nám Pán dává poznat. Většinou se v tomto krásném světě cítím bezpečně, mám kolem sebe myslím dost přátel, kteří mě vodí a jinak mi pomáhají, takže nemám proč cítit nebezpečí.

Ale hlavně vím, že při nás stojí celé nebe a „když kráčím s Ním, nemusím se bát“, jak se zpívá v jedné písni.

Mnozí z nás někdy tak úplně neví, jak se zachovat při setkání s nevidomým člověkem. Jakým způsobem ho oslavit, kdy a jak nabízet pomoc a kdy pomoc není vítaná? Poradíš nám?

Myslím, že největší problém je v tom, že se většina koukavých lidí nevidomých určitým způsobem bojí, vnímají je někdy trošku jako chudáky atd. Já osobně potřebuju dělat všechno jako lidi kolem mě (lyžovat, chodit do tanečních, ložit po skalách, ale hlavně naplno se všemi dovádět, což hodně lidí nechápe a přistupují k nám přespříliš opatrně a to je potom těžké.

Jsme teda asi všichni rádi, když nás bereš úplně normálně, nijak nás nelitujete a nebráníte nám v samostatnosti. Na druhou stranu je moc fajn, když se někdo ozve a například nás převede přes silnici, řekne nám, jaký trolejbus stojí na zastávce atd. Myslím, že jakákoliv pomoc je pro nás povzbuzením a rozhodně se tím nedá nic pokazit.

Jaké věci jsou viditelné pouze srdcem?

Říká se, že co je důležité, je očím neviditelné. Možná to vnímám jinak než vy, ale podle mě ty nejkrásnější niterné věci se jinak než srdíčkem vidět nedají (láska našich nejmilejších, radost, pokoj). Někdy je mi trošku líto, že nemůžu vidět obličej, úsměvy, tváře těch, které mám nejvíce ráda – fascinuje mě, jak si lidé

můžou povídat očima, kolik se toho dá sdělit pohledem, úsměvem, prostě kousičkem svého obličejce může člověk povědět mnoho. Moji kamarádi složili písničku, v níž se zpívá: „až se střetnou naše oči, budeme si povídat, beze slov a bez všech frází, nemusím nic zakrývat . . .“ A nebo: „A až se setkáme, po slovech budem mlčet, aby byl čas nechat oči povídat . . .“ To asi pochopím až v nebi. Ale jsem přesvědčena o tom, že se dá hovořit i stisky dlaní, pohazením . . . Ruce jsou moje oči.

Měla jsi někdy nutkání někomu (Bohu) vyčítat, že nevidíš? Cítíš se ochuzena? Kým je pro Tebe Bůh?

Když se mě lidé ptají, jak se mi stalo toto postižení, mají tendenci nadávat lékařům a době, litovat nás atd. Ale já vůbec považuju za obrovský zázrak to, že jsem přežila a že mi vlastně nic není, vždyť můžu studovat na vynikající škole, mám výbornou rodinu, nádherné lidi kolem sebe, nic mi v podstatě nechybí k radosti. Občas se ptám: „Bože, proč?“ Ale znovu a znovu můžu poznávat, že On to má všechno už dopředu namyšlené a že to není žádná náhoda, neštěstí, něco, co by se Mu vymklo z kontroly, právě naopak. Možná, že jsem takto i víc šťastná. Vždyť já si to mnohdy tak užívám! Díky tomu se můžu dostat k lidem z trošku jiné strany, naše vztahy jsou víc niternější a tak nějak dotykovější. Například je to úplně skvělý pocit nechat se vést někým, komu důvěřuju, upevňovat takto lásku, nechci přestávat děkovat za to. Nesmírně si vážím toho, že můžu chodit

s mými blízkými za ruce (toto bych asi nemohla, kdybych začala vidět). A Bůh to ví. Ví, že slyší každé naše zavolání a hlavně, že On je láska a připravil nám ten nejkrásnější život, když se Jím necháme vést a dovolíme Mu, aby jednal. Taky je pro mě Náručí, do níž se můžu kdykoliv vrhnout, v radosti i v těžších chvílích u Něj máme vždycky otevřeno. To je velká jistota. Není proč se bát. I když si mnohdy říkám: „Tak, teď špatně přejdu, támhle mě zajede auto, někdo přepadne a co já, vždyť se neubráním?“ Ale věřím té milující náruči, že i kdyby se stalo cokoli, nic nás nevytrhne z Jeho lásky.

Jaký přístup k tobě mají tvoji rodiče, protěžují tě a ochraňují oproti tvým pěti sourozencům? Máš nějaké výhody, méně povinností?

Mám výbornou rodinu. Jsem opravdu ráda, že mě naši odmalička vedli, abych dělala úplně všechno, z ničeho mě nevyřazovali. Myslím, že je to i pro ně docela těžké, aby se smířili s tím, že prostě celý život budu trošku jiná, někdy závislá na pomoci atd. Mamka se o mě asi trošku víc bojí, což je docela pochopitelné, je to asi i tím, že jsem z nás šesti nejstarší. Povinnosti mám asi podobné jako ostatní (kupy nádobí, skládání prádla, umyvadla a vany a hlavně krásná povinnost hlídání dvouměsíčního Martínka!).

Jak tvoříš keramiku – jak poznáš správný tvar, takový jaký jsi chtěla?

Do keramiky chodím asi od svých osmi let do Salesiánského střediska mládeže v Žabovřeskách. Nejdřív jsem chodila s maminkou, ta na mě dohlížela a glazovala mi výrobky, ale snad od svých jedenácti chodím normálně sama mezi skupinu děcek, což je parádní. Já nevím, v čem je to jiné, vždyť i já mám svoje představy o okolním světě (jak vypadají lidé, zvířátka, některé věci). Je pravda, že se mnohdy nasmějeme, protože plno věcí sama nedokážu odhadnout, ale není problém ptát se mojí vedoucí Jitky, ta už je zvyklá. Nejradši vyrábím postavičky (betlémky, svaté, zvířátka . . .). Výrobky mi glazují vedoucí, já totiž nemám skoro žádnou představu o barvách, ale ráda o nich přemýšlím. Tak je to třeba i ve výběru oblečení jiné, protože pro mě je rozhodující příjemnost materiálů a pohodlí, takže se většinou chodím ptát, co se k čemu barevně hodí.

Co máš ráda?

Co mám ráda? Toho je. Západ a východ sluníčka, rozkvetlé šeríčky, voňavé jabloně, zpívající ptáčky, teplé letní večery a vůbec celou tu krásu Božího stvořeníčka, kterou sice nemůžu pozorovat očima, ale vydává tolik vůně, světla, zpěvu . . . Pak mám ráda různá období v roce. Například jsem zblázněná do adventu, do té přenádherné doby očekávání narození milovaného Spasitele, do doby, kdy už voní cukroví, hoří svíčky, padá snížek, ale hlavně přichází to veliké Světlo a čeká, až se pro Ně otevřeme, kdy ve vymrzlém

kostele zpíváme roráty a chystáme všechno v domácnosti i v srdíčku na to přijetí Lásky. Podobným způsobem mám zamilovanou tu velikou noc Vzkříšením, která změnila naše osudy, konečně můžeme naplno křičet „aleluja!!!“ a celým srdcem se radovat, že i nás čeká vzkříšení! Dál mám moc ráda kvalitní hudbu, nejradši poslouchám vícehlasy a ještě pěkná slova k tomu, to je snad už odlesk nebe. Bůh pro nás stvořil tolik krásného, nepřestávám žasnout!

Jsou lidé, kteří mají v tvém životě velký význam a ovlivňují směřování tvé cesty?

Ptáte se mě na ty, kteří ovlivňují moji cestu životem? Těch je. Každý den mi Pán někoho posílá. Nedá se o tom stručně napsat, celý můj svět je složený z přenádherných prožitků s těmito lidmi, kteří mě nějak vedou. Snad všechna přátelství prožívám nesmírně citově, takže pro mě mají tato přátelství obrovský význam. V podstatě žiju asi jen láskou, kterou mi Bůh v určitých lidech posílá. Velikánský význam má pro mě přátelství s mojí nejlepší kamarádkou Anežkou (známe se doslova od narození – ležely jsme vedle sebe v inkubátorech, ale až teď jsme se tak nějak nově poznaly), obě cítíme, jak moc jsme Bohem vedené a milované. Ale to by bylo na dlouhé psaní, takových krásných lidí je v každém dni spousta.

Co bys chtěla jednou dělat a co je pro tebe v životě nejdůležitější?

Co bych chtěla v životě dělat? Osobně věřím tomu, že cílem naší cesty je nebe.

Náplň života asi ale vnímáme každý trochu jinak. Já třeba nesmírně toužím prožívat harmonické manželství, mít rodinu, žít lásku, která by byla cele ukotvena v Bohu. „Kde je opravdová láska, tam přebývá Bůh!“ Toto je smysl mého života, aspoň v to doufám. Občas mám pochybnosti, bojím se, aby moje oči nebyly překážkou pro manželství, ale chci věřit tomu, že Bůh to má jistě dokonale namyšlené, a i když to mnohdy bude trochu náročnější, o to víc může být naše manželství hlubší, jestli Bůh dá! Toto jsou chvíle, kdy bych si přála vidět – nebude-li mít Bůh se mnou jiný plán, chtěla bych se vdát, a jsou věci, které si vůbec nedovedu představit, jak bych dělala (vozit kočárek s hůlkou, žehlit prádlo, vařit, třídít oblečení podle barev . . .). Ale On mi jistě připravuje šikovného a trpělivého manžela, to vím, už se těším, až se potkáme.

Myslím, že pro darování a přijímání lásky oči nejsou potřeba. Svěřuji mě, i toho, kterého mi Hospodin chystá, do milující Boží náruče a vím, že budeme šťastní!

*Za redakci se dotazovala
Jarka Cýrusová*

Slovo nemocným

„Blahoslavení jsou ti, kteří slyší Boží slovo a zachovávají je.“

Lk 11,28

Ze Skutků apoštolů víme, jak se apoštolové změnili, když přijaly dary Ducha svatého. Z bázlivých a nesmělých lidí se stali lidmi, kteří byli schopni vystoupit a veřejně vyznat svoji víru v Krista jako Božího Syna, byli schopni o něm hovořit přede všemi svými odpůrci a neměli strach z vězení, pronásledování a z násilné smrti. Tuto změnu jejich osobností způsobil Duch svatý, kterého přijali.

My se můžeme, podobně jako apoštolové, nacházet v situaci, která je pro nás těžká. Může být způsobena nemocí, zklamáním, neúspěchem, ztrátou blízké osoby a jakoukoli těžkou událostí našeho života. Když však žijeme v posvěcující milosti, je v naší duši Bůh přítomen a dává nám všechno, co potřebujeme, abychom byli schopni obstát a prožít všechno tak, aby nám to neuškodilo, ale prospělo. Neznamená to, že máme být pasivní a bez snahy odstranit z našeho života to, co je pro nás těžké, ale naopak máme využít každou možnost a příležitost, abychom zlo z našeho života odstranili. Teprve když uděláme všechno, co udělat máme a můžeme, a přesto to, co je pro nás těžké, přetrvává, máme všechno přijmout v důvěře, že Bůh ví, co prožíváme, jak je to pro nás těžké, ví, jakou potřebujeme

pomoc, a jistě nám ji dá. S jeho pomocí budeme schopni prožít dobře i to, co se nám na začátku zdálo být zcela neúnosné.

I když někdy vůbec nerozumíme tomu, co prožíváme, i když se nám to zdá být zbytečné a bez smyslu, máme důvěřovat v působení Boží prozřetelnosti v našem životě a mít jistotu, že všechno má smysl, že s odstupem času všechno pochopíme. Tato důvěra nám dá sílu, abychom neztráceli odvahu a snahu využít všechno, co nám život přináší k prospěchu našemu a ostatních lidí. Je snadné mluvit o ochotě přijímat těžké události, když se člověku vede dobře a nic ho netrápí, ale je nesmírně těžké, když je bolest velká, trvá dlouho a není naděje na zlepšení. Tehdy je to velká zkouška naší víry a důvěry. Sami bychom je pouze svými silami nebyli schopni prožít, ale s Boží pomocí se nám to podaří, i když to bude někdy velmi těžké. Musíme věřit, že všechno má smysl, i když ho v té chvíli, která je pro nás těžká, nechápeme.

J. Šik

Přítel, který neopouští

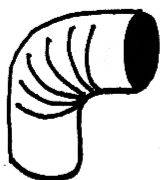
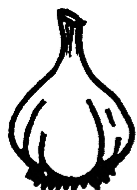
Nikodém se loudal ze školy, jako by ani nenastal ten od začátku školního roku vytoužený den před letními prázdninami. Kamarádi – spolužáci z nové třídy – už na něj čekali v parku se závěrečným „fotbálkem“, ale jemu se právě teď silně připomněla ta chvíle před rokem, kdy si

s kluky, s kterými v přátelství prošli celý první stupeň základky, slibovali, jak se budou setkávat – ať už na oslavách narozenin nebo i jinde, že jejich „letité“ přátelství nic nerozdělí, ani rozchod na gymnázia. A všechno to byla jen slova, která jako barevné balonky uletěla s větrem. Copak to tak dopadne s každým přátelstvím? Vždycky se lidé na chvíli sejdou, aby pak na sebe pro vzdálenost, nové přátele či z jiných důvodů úplně zapomněli? Copak žádný přítel není navždy? Nikodém právě míjel kostel a v té chvíli mu to došlo! Je takový přítel a má ho i ten nejopuštěnější člověk na světě, pokud se rozhodne mu důvěřovat. Ježíš je tím přítelem. Přítelem, který nehledí na to, jak je kdo bohatý, chytrý, mocný a vážený, jak je zdravý či nemocný, jak je mladý či starý, ale nabízí své srdce se slovy: Důvěřuj mi. A naši důvěru nikdy nezklame. Přítel na celý život, který nikdy neopouští, pokud my neopustíme Jeho. Přítel, na kterého se můžeme vždy spolehnout. Přítel, který žádá, abychom se vydali Jeho cestou, ale jde po ní stále s námi. Nikodém se radostně usmál a přidal do kroku. Je bezva mít takového přítele, taky je bezva zahrát si fotbal s novými kamarády a těm, kdo z přátelství odešli, přát vše dobré.

Jarka Cýrusová

Pro bystré hlavy

Vyluštíte, děti, co vám přeje redakce?

A	N	K	E	T	A	P	A	L	T	O	J	O	K	O	L	Á	Č	E	K
K	A	Z	A	K	R	K	A	E	R	S	V	Í	C	E	R	E	P	Á	L
Š	K	U	O	B	O	L	K	T	A	A	E	C	T	O	R	O	P	E	A
A	O	E	S	R	R	Š	S	Y	N	K	É	Ř	Z	S	L	Á	D	E	P
T	K	O	R	C	E	P	I	P	T	N	Č	M	K	E	U	O	Č	O	K
A	S	E	R	Á	T	T	M	L	L	A	A	I	T	O	V	O	V	O	A
K	N	I	J	E	D	I	N	É	E	R	R	A	D	Í	T	Ě	K	K	K
O	Á	I	L	O	M	E	K	A	Ý	Z	F	A	M	O	R	L	R	N	Č
L	P	E	N	I	R	O	Č	N	P	A	R	U	K	A	V	E	Á	E	I
E	C	I	N	E	Ř	T	A	K	R	D	Ž	A	D	R	V	Á	S	Ř	N
N	N	K	C	I	V	N	S	I	A	I	M	Í	I	E	U	N	K	N	S
O	O	V	C	E	U	A	Ž	Y	H	P	Ř	E	V	L	E	K	A	U	O
E	L	E	Ř	K	S	E	T	B	A	K	I	L	O	K	O	C	O	U	R

ANKETA
DÁREK
EPOLETA
KAMPA
KAZAK
KLAPKA

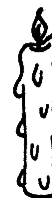
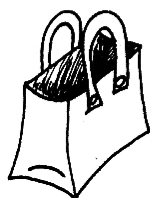
KOJOT
KOLIKA
KORCE
KOTLÁŘ
KRÁSKA
KŘEST

KŘÍDA
LEDOVÍ
MUŽI
LÉKOŘICE
LEPEK
PANTER

POROTCE
POVĚRA
PRAHA
PŘEVLEK
RANKA
ROSNÍČKA

ROZMARÝNA
SETBA
SKŘELE
STROJEK
TAVENINA
TEROR

TŘENICE
VODIČKA

převzato z Velké knihy pro malé i velké luštitelé